

Recensie: Je gelooft direct in het ontwapenende mannetje in *Winterwater*, ook al is het een pop

Middelpunt is de door Pluck Venema ontworpen pop die Lex verbeeldt. Vaak door drie acteurs bediend, geloof je direct in dit ontwapenende mannetje. Beeld Bart Grietens

“Jij ook altijd met je hoofd in de wolken,” zucht de papa van Lex. Lex groeit op in het Friesland van de jaren tachtig, met zijn ouders, zijn broers en vooral met een hoofd vol fantasie. De voorstelling *Winterwater*, gebaseerd op de gelijknamige debuutroman van Lex Paleaux uit 2020, duikt in de belevingswereld van Lex, vormgegeven met poppen, krijttekeningen en projecties.

Voetballen op te grote schoenen, stiekem een sigaret roken, schaatsen op een bevroren vijver; *Winterwater* is als een collage van momenten uit een kindertijd waaruit de contouren naar voren komen van een kind dat met zijn nieuwsgierigheid en dagdromen geregeld in de problemen komt. Dat zoekt naar de liefde van zijn oudere broers en ouders en in het niets grijpt. Want die anderen zien de wereld niet zoals Lexje hem ziet.

Sigaret of kop koffie

In een vormgeving die bovenal ruimte creëert voor de verbeelding, zoals theatermaker Rieks Swarte dat kan, vertolken vier acteurs afwisselend Lex en de personages rond hem. Sigaret tussen wijs- en middelvinger en Gerold Guthman is Lex' moeder. Kop koffie in de hand en licht hangende

schouder en Alexander Brouwer is zijn vader. Maar middelpunt is de door Pluck Venema (van Studio Figur) ontworpen pop die Lex verbeeldt. Vaak door drie acteurs bediend, geloof je direct in dit ontwapenende mannetje.

Des te wranger is het als die versie van Lex letterlijk en figuurlijk verdwijnt. Na een traumatische gebeurtenis trekt Lex zich steeds meer terug. Helaas is de voorstelling juist in dit slotdeel een tikje gehaast. De impact van de gebeurtenis op Lex wordt vooral verteld, terwijl *Winterwater* tot dat moment juist uitblinkt in het onderdompelen van de toeschouwer in zijn belevingswereld.

Wel is het een ontroerende keuze om de pop van Lex in dit deel te vervangen door een iets grotere versie, weggedoken onder een pet en capuchon, en vooral: zonder gezicht. Het is onmogelijk dat kleine kereltje uit het begindele niet in je hart te sluiten en dat jochie zien verdwijnen doet pijn.